
Výlet do tržnice, kde se vyděšená Anička ocitne na šicím stroji

Následující den ovšem dopadl úplně jinak, než si Anička původně představovala. Dopoledne si s Dominikou sice hrála, ale na odpoledne rodiče naplánovali výlet do tržnice v Hurghadě, a tak musela Anička odejít z pláže dřív.

„Ahoj zítra!“ mávala na rozloučenou Dominika.

„Co nejdřív ráno!“ zamávala i Anička.

Vůbec se jí někam do tržnice nechtělo. Jenže už brzy začínala být zvědavá.

U brány hotelového areálu, tam, kde při příjezdu vystoupili z autobusu, na ně přesně ve tři hodiny čekal taxík. Bílé auto vypadalo celkem obyčejně, ale řidič už ne. Ten Aničce hned připomněl, že je v daleké cizí zemi. Měl na sobě dlou-

hé pruhované šaty a na hlavě zamotaný turban. Zlehka se uklonil a otevřel jim úslužně dveře.

Potom jeli tou zvlněnou pouští, kde nebylo vidět nic kromě písku.

Písečná pustá krajina vypadala tajemně a trochu smutně. Z rádia se však ozývaly docela veselé písničky. Melodie se vlnily jako mořské vlnky a neznámá slova zněla skoro legračně. Když řidič začal nahlas zpívat „Habibi, habibi, habibi...“, Anička se musela nahlas rozesmát.

Ale on se naštěstí začal smát taky. Smála se i maminka s tatínkem, a tak jim cesta pěkně ubíhala. Zanedlouho vjeli do města.

Vystoupili na široké ulici, kterou z obou stran opět lemovaly vysoké palmy. Za nimi se napůl ukrývala okna elegantních starobylých hotelů. Anička s rodiči odbočila do menší postranní ulice. Další uličky se ještě víc zužovaly, sotva se jimi dalo projít. A stěny domů tu byly oprýskanější. Odněkud z hořejšího okna však znovu vesele zaznělo: „Habibi, habibi, habibi...“

Co to slovo asi znamená, pomyslela si v duchu Anička.

Možná by se i zeptala nahlas. Jenže v tu chvíli zaslechla jiné zvuky. Spleť hlasů, výkřiky, bubínky. A ty zvuky postupně sílily a prolínaly se víc a víc přes sebe.

„Už se tam blížíme,“ tatínek zvedl významně obočí.

„Hlavně buď, kočička, pořád u nás, ať se neztratíš,“ připomněla maminka.

Anička zvědavě popoběhla za roh uličky. Ale tam se v úžasu zastavila. Dokonce couvla o krok zpátky.

Jak by tu tržnici popsala?

Především by řekla, že ještě nikdy neviděla ulice a ulič-

ky, kde by bylo pohromadě tolik lidí, tolik všelijakých věcí a tolik rámusu. Zpočátku se v tom chaosu vůbec nedokázala vyznat. Držela se maminky za ruku a nechávala se unášet hučícím proudem nakupujících lidí. Proti nim se dral zase opačný proud. A v té mačkanici se ještě proplétali prodavači. Zjevovali se těsně před Aniččinýma očima a neustále něco vykřikovali. Nebylo jim sice rozumět, ale jistě je lákali a přemlouvali, aby se podívali na jejich vystavené zboží.

Anička svírala mamčinu ruku a zmateně se kolem sebe rozhlížela. Jak tady někdo mohl vůbec nakupovat? To v Praze, když si vybírala šaty a slamáček, mohla v obchodním domě bez obav poletovat po celém patře. Nikdo do ní nevrážel a nikdo jí do ucha vemlouvavě nehučel arabská slova, kterým nerozuměla.

„To je mumraj, co, Aničko?“ otočil se na ni tatínek.

A maminka opět starostlivě opakovala: „Hlavně se mě pevně drž!“

Anička tiše přikývla. Ani na vteřinku se v tom zmatku nemínila pustit. Ale přece jen se postupně rozkoukala a začala si víc všímat i toho, co se tu prodávalo. Na zemi na rozložených kobercích stály vodní dýmky a na vedlejším pultě hořely ozdobné svíčky se zalitými mušličkami ve vosku. Ve stánku visely na ramínkách šaty. O kousek dál zavoněly obrovské koše s kořením, za nimi trůnily kulaté oranžové dýně a hned vedle nich se úhledně vršily naskládané kopečky z barevných mýdel. Tamhle zase vlály šátky s třásněmi a naproti se prodávaly papyrusové obrázky s pyramidami. Taky se tu přímo na chodníku leštily boty. Ten, kdo je chtěl vyleštit, seděl na vysoké stoličce, a ten, kdo je pucoval, po nich přejížděl kartáčkem s neuvěřitelnou rychlostí.

A dokonce se tu i šilo!

Anička se zadívala na starý šicí stroj a na muže s dlouhým šedým vousem, který na něm trpělivě posunoval látku. Jako by mu to hemžení kolem vůbec nevadilo.

Ale Anička si taky zvykala. Nedržela mamčinu ruku už tak úzkostlivě, tu a tam by se i ráda pustila a podívala se zblízka. Zrovna tamhle na ty korálky! A na ty náramky! Jenže maminka ji táhla na opačnou stranu, k pultu, kde byly vystavené kožené kabelky.

Jakmile se u něj všichni tři zastavili, prodavač jim okamžitě začal snášet další a další kabelky různých tvarů, barev a velikostí. Maminka s tatínkem se v nich probírali, ale Anička se ohlížela po těch protějšších korálcích. Co by se stalo, kdyby k nim jen na chvíličku odběhla? To by snad mohla. Toho by si rodiče vůbec nevšimli, když tady měli na výběr tolik kabelek.

Anička už neváhala. Rychle se propletla mezi lidmi na druhou stranu.

To byla krása! Anička nevěděla, kam dřív s očima. Korálky, náramky, náušnice, přívěsky, spony. Všechno by se jí hodilo. A slíbila, že nějaký dárek přiveze i Ditě. Ale co? Třeba tenhle náramek ze stříbrných rybiček? Nebo tamhletu koženou šňůrku s modrým delfínem? Anebo spíš korálky z bílých kuliček...?

